



Lannoo

Bas Birker & Puck Koper

DAANTJE DODO WIL EEN HOND

(maar papa
niet!)





DE FAMILIE DODO

In een heel gewone straat in een heel normale stad woont een heel gewoon gezin met kippen, kikkers en een kat. De kippen en de kikkers wonen in de tuin. De kat woont binnen, bij papa, mama en Daantje Dodo.

De familie Dodo heet natuurlijk niet echt de familie Dodo.

Maar als papa zelf niet ligt te slapen, is hij wel aan het zeuren over slapen.

Dutjes doen, uitslapen, op tijd gaan slapen; alsof mensen niks beters te doen hebben dan slapen.

‘En nu braaf dodo doen’, zegt papa elke avond na het voorlezen.

Soms praten grote mensen echt kinderachtig.

Daantje weet best dat dodo doen hetzelfde is als slapen. Maar papa zegt toch altijd dat Daantje dodo moet doen.

En dus noemt Daantje Dodo de familie Dodo de familie Dodo. Dat klinkt ook veel beter dan de familie Slapen.

De kikkers woonden al in de tuin toen de familie Dodo daar kwam wonen. Niemand weet hoeveel het er zijn. Maar iedereen weet wel dat ze veel herrie maken, net als iedereen dodo moet doen.

De twee kippen zijn allebei vier jaar. Papa Dodo wilde die graag zodat hij elke dag verse eitjes had om op te eten. Inmiddels leggen de kippen geen eieren meer. Nu moet papa de kippen voeren in plaats van andersom.

‘Dat komt omdat ze al oud zijn’, zegt papa.

‘Volgens mij heb jij ze gewoon leeggegeten’, zegt Daantje.

De kat is drie. Poes, heet de kat. Want dat is makkelijk te onthouden. Poes was het cadeau voor Daantje Dodo’s tweede verjaardag.

‘Iedereen heeft een dier. Ik wil ook een dier’, had Daantje gezegd.

Mama vond dat wel een gezellig idee. Die is dol op dieren. Ook in huis. Papa niet.

‘Met een kat kan ik nog wel leven,’ had papa geantwoord, ‘maar je moet er zelf voor zorgen!’

‘Daantje en ik zullen er heel goed voor zorgen!’ had mama plechtig beloofd.

Sindsdien geeft papa Dodo elke dag de kat te eten.



Een maand geleden woonde er ook nog een kanarie in huis. Maar de kanarie is dood. Die ligt begraven in de tuin.

‘We hebben de kanarie geplant’, had Daantje tegen iedereen gezegd. ‘Die ligt nu onder de grond en als we hem genoeg water geven, groeit er vanzelf een kanarieboom in de tuin. Dan mag iedereen in de lente een kanarie komen plukken.’

De kikkers doen niks behalve herrie maken. De kippen leggen geen eieren meer. De kanarie is geplant. En aan een kat heb je ook niks eigenlijk. Die doet alleen maar haar eigen zin.

Daantje Dodo wil eigenlijk een dier waar je echt mee kunt spelen. Een dier waar je mee kunt knuffelen en wandelen. Daantje Dodo wil een hond. Maar papa is geen dierenvriend.

Gelukkig is hij wel een mamavriend. En dus moet mama maar een hondje willen. Dan zegt papa vanzelf ja.

Daantje Dodo is nog maar vijf, maar weet precies hoe de wereld in elkaar zit.

En anders kopen we er stiekem één als papa dodo doet.



ZES UUR

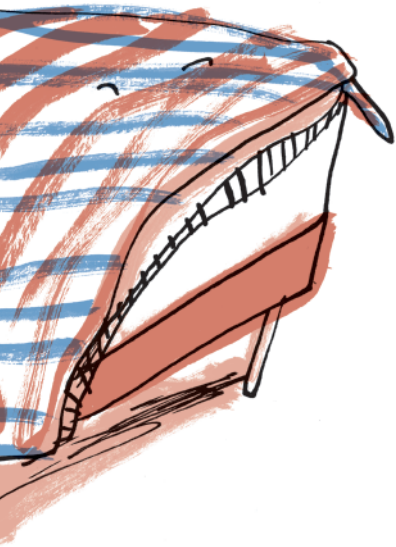
Het is nog helemaal donker buiten wanneer Daantje Dodo wakker wordt. En binnen trouwens ook. Je kunt geen hand voor ogen zien, zouden grote mensen zeggen. Maar grote mensen zijn raar.

Als je iets wilt zien, waarom zou je dan je handen voor je ogen doen? Je ziet veel meer als je je handen niet voor je ogen doet.

Gelukkig hoeft Daantje niks te zien. Want alles is toch altijd hetzelfde 's ochtends. Rechts ligt papa, links ligt mama en Daantje ligt precies in het midden. Ingeklemd tussen de warme, plakkende zweetbillen van twee snurkmachines. Wat een lawaai! Het is een wonder dat er nog iemand kan slapen.

Daantje kruipt onder de dekens vandaan en loopt naar de deur. Vier stappen vooruit, één stap naar opzij, arm naar voren en klik, het licht is aan. Nu is het een kwestie van tellen.

1, 2, 3, en...



‘Daantje,’ mompelt papa Dodo, ‘hier hadden we het toch al over gehad? Jij zou slapen tot wij jou wakker maken. Niet andersom.’ Hij kijkt op de wekker. ‘Het is zes uur! Dat is echt veel te vroeg om het licht aan te doen.’

‘Zes uur, zes uur’, zegt Daantje. ‘Ik zie gewoon een streep door de klok! De grote wijzer staat naar boven en de kleine naar beneden. En dus is het tijd om op te staan. Want als we opstaan, gaan we ook altijd van boven naar beneden.’

Mama moet lachen. ‘Dat is heel slim van je, maar doe het licht toch maar weer uit. We gaan nog even verder slapen.’

‘Dat zal niet gaan,’ zegt Daantje, ‘want ik heb groot nieuws. Ik heb er eens over nagedacht en we gaan een hondje nemen.’

Papa kijkt verbaasd. ‘Ten eerste,’ zegt hij, ‘normale kindjes slapen ’s nachts. Die houden geen vergaderingen met zichzelf. En ten tweede, we nemen helemaal geen hondje! We hebben al een kat, kippen, kikkers en een kind om voor te zorgen. Het huis is vol, dus er komt geen hondje bij.’

‘Hohoho,’ zegt mama Dodo, ‘niet zo negatief. Misschien heeft Daantje wel een hele goede reden bedacht. En ik vind het ook wel een gezellig idee, zo’n hond in huis.’

‘Ja, papa! Doe toch niet zo neetief!’ roept Daantje.
‘Negátief’, verbetert mama.
‘Wat is dat?’ vraagt Daantje.
‘Dat is dat je altijd overal tegen bent’, legt mama uit.
‘Ah ja. Daarom heet het ook neetief,’ zegt Daantje,
‘omdat papa altijd overal nee tegen zegt. Gelukkig zijn wij
jatief, hè mama?’

Mama knikt ja. Papa schudt nee.

‘Als jullie graag een hondje willen, vind ik het prima,
maar dan ga ik wel ergens anders wonen. Dan moeten
jullie er lekker zelf voor zorgen.’

‘Hoera!’ roept Daantje enthousiast. ‘Hoor je dat,
mama? We mogen een hondje en papa gaat verhuizen!’

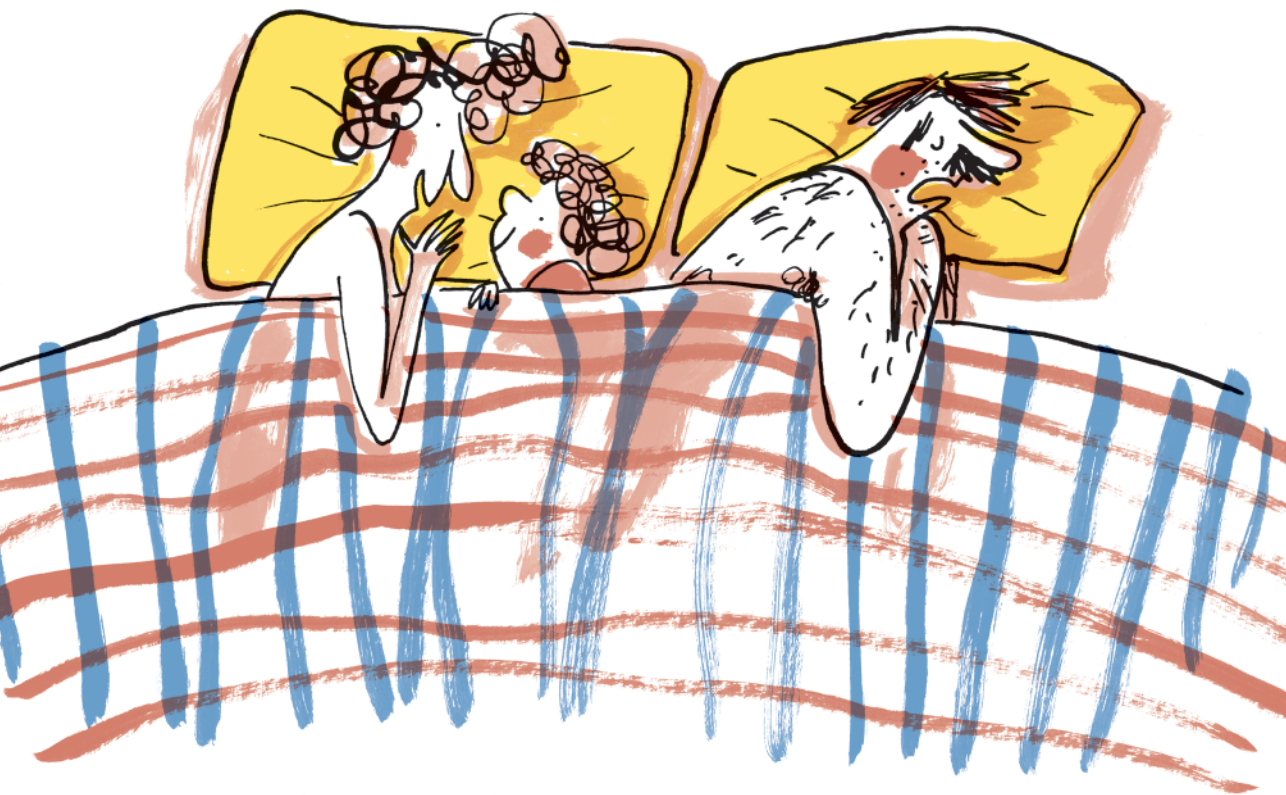
Papa zucht, staat op, loopt naar de lichtknop en maakt
de kamer weer helemaal donker. ‘Ik zal er nog eens een
paar uur over slapen’, zegt hij nors.

Dat vindt mama een goed idee. ‘Gezellig met zijn allen
in ons lekker warme bed. Wat een geluk dat dat nog kan,
nu we allemaal nog hier wonen’, grapt ze.

Papa gromt. Mama lacht. Daantje zucht.

Een kat kroelt aan het voeteneind.

Buiten kwaken kikkers en kakelen kippen.



Daantje draait zich nog eens om naar links. ‘Mama,’ klinkt het stilletjes, ‘wat wil jij liever? Geen hond óf dat papa ergens anders gaat wonen?’

Mama glimlacht. ‘Dat is goed bedacht, liefje. Maar soms hoef je helemaal niet te kiezen’, fluistert ze terug. ‘Als je maar een heel goed plan maakt.’

‘Ik hoor jullie wel,’ zegt papa hardop, ‘maar er komt geen plan. En ook geen hond!’

Daantje draait zich naar rechts en legt een hand op elk van papa's oren. Zo. Nu kan hij geen hand voor oren meer horen. 'Zeg het maar, mama. Wat wordt het? Een teckel of een poedel?'

'We hebben het erover als het licht is, liefde.'

Daantje kruipt nog eens stilletjes uit bed. Vier stappen vooruit en eentje naar opzij.

'MIAAAAAAAAAUUUUUUUW!' klinkt het.

Papa en mama schrikken zich kapot en zitten ineens rechtop in bed.

'Wat was dat?' roept papa.

Daantje knipt het licht aan. In de hoek van de kamer zit een heel bange kat.

'Ik trapte op de kat', zegt Daantje. 'Zie je nu wel! Als we een hond hadden, dan was dat nooit gebeurd.'





BROOD MET YOGHURT

Terwijl mama Dodo thee zet en papa Dodo koffie, dekt Daantje de tafel. Dat is niet zo moeilijk, want er moet toch altijd hetzelfde staan. Dat kan zelfs een kind van vijf. En Daantje is al bijna zes. Oud genoeg om voor zichzelf te zorgen. En voor een hondje ook trouwens.

Mama pakt een bakje yoghurt en doet er een beetje fruit in. Papa smeert een boterham en dan nog één en dan nog één.



‘Maar waarom wil je nu geen hond? Ben je dan geen dierenvriend?’ Papa zucht. Hij had gehoopt dat iedereen in huis de hondenvraag al vergeten was.

‘Ik had gezegd dat ik erover na zou denken, toch? Ik heb er nog niet lang genoeg over nagedacht.’

‘Neenee,’ zegt Daantje, ‘mama zei dat we het erover gingen hebben als het licht was.

En kijk eens naar buiten! De zon schijnt en ik kan de kippen zien van hier. Dus is het licht. Ik wil een hond. En mama wil het ook.’

Papa kijkt naar mama. Mama zegt niks.

Papa kijkt naar de kat. Die zegt ook niks.

Gelukkig maar, want katten horen niet te praten.

De kat kijkt naar Daantje. Die zegt natuurlijk wel iets. Want anders zou het maar saai zijn in huize Dodo. ‘Heb je soms een hekel aan honden? Ben jij een hondenhater? Honden zijn toch gezellig? Als jij honden haat, dan vind ik jou niet meer gezellig, hoor.’

Papa zucht. ‘Ik heb helemaal geen hekel aan honden! Maar dat wil niet zeggen dat ik er eentje wil. Ik heb ook geen hekel aan yoghurt, maar dat wil niet zeggen dat ik yoghurt moet eten, toch? Ik heb al boterhammen! Bovendien: een hond neem je niet zomaar, dat is een hele verantwoordelijkheid!’

Papa frommelt een vierde boterham in zijn mond. Mama pakt nog een lepel yoghurt.

‘Wat is verantwoordelijkheid?’ vraagt Daantje.

Mama legt uit: ‘Verantwoordelijkheid betekent dat je als je iets in huis haalt, er wel goed voor moet zorgen.’

Dat snapt Daantje wel. ‘Ah ja. Net zoals ik. Jullie hebben mij in huis gehaald en nu moeten jullie voor mij zorgen. Dat is een hele verantwoordelijkheid. Jullie boffen maar dat ik al voor mezelf kan zorgen.’ Daantje pakt een boterham en sopt hem in de yoghurt van mama.

‘Wat doe jij nu?’ vraagt mama.

‘Ik houd van boterhammen én van yoghurt.

Dat kan toch? Ik houd ook van katten én van honden.’

Daantje neemt een grote hap brood met yoghurt.

Bah, dat is echt vies. Even doorbijten maar. Anders wint papa en komt er nooit een hond.

‘Als jij al zo goed voor jezelf kunt zorgen,’ vraagt papa, ‘waarom wil je dan altijd in ons bed slapen? Alle andere kindjes van bijna zes slapen in hun eigen bed!’

Daantje zucht. ‘Dat doe ik voor jullie. Dat is toch veel gezelliger? En als ik niet tussen jullie in slaap, plakken jullie zweetbillen tegen elkaar en komen jullie nooit meer los! En hoe moeten jullie mij dan naar school brengen?’

Mama schrikt. ‘School! Ja! Je moet naar school! Door al dat gedoe over die hond komen we nu te laat! Kom, pak je jas, we moeten vertrekken.’

Daantje moet lachen. ‘Dat is ook niet echt verantwoordelijkheid van je, hè mama.’

‘Inderdaad!’ zegt papa. ‘Als we nog niet eens met zijn allen voor jou kunnen zorgen, wat moeten we dan met een hond?’

‘Daar zorg ik dan voor!’ roept Daantje. ‘Want ik ben wel verantwoordelijk! Ik kan ook mezelf al eten geven.’ Daantje laat een luide boer. Het ruikt naar brood met yoghurt.

Papa grinnikt en pakt nog een boterham. ‘We zullen het nog eens hebben over een hond als jij braaf in je eigen bedje slaapt. En beleg op je brood doet in plaats van yoghurt.’

‘Dan begin ik daar morgen mee,’ zegt Daantje, ‘want boterhammen met yoghurt zijn echt vies.’ Mama wenkt. Ze lopen naar school. Zonder schooltas.

Wat is mama Dodo toch slecht in verantwoording.